

Jeg er altsaa ikke saa heldig at kunne slutte mig til Forslagsstillerens Forslag. Vi maa efter den Optattelse, der er gjort gældende i vedkommende Udvalg, have et Forslag — og det maa jo være Regeringen, som forelægger det — hvorved vi kunne opnaa en gennemgribende og tidssvarende Omordning af hele vort Medicinalvæsen, og til at optage en Forhandling paa dette Grundlag vil Rigsdagen til enhver Tid være villig. Men at det har sine store Vanskeligheder, navnlig paa Grund af Ordningen af de reelle Privilegier, er klart nok, og hvorledes man skal komme over dette Spørgsmaal i finansiel Henseende, er der vel ingen af os, der i Øjeblikket egentlig har nogen Mening om. At det er et stort og vigtigt Spørgsmaal er klart for os alle, men dette Forslag vil ikke kunne udrette væsentlig andet end angribe den lille Fond, der er dannet, og faa den praktiseret ud af Verden, og maaske yderligere stille Krav til Statskassen. Det føler jeg for mit Vedkommende ikke nogen Trang til at være med til at udvirke, og derfor kan jeg ikke anbefale det foreliggende Forslag, ihvorvel jeg erkender, at den ærede Forslagsstiller naturligvis har haft en god Mening med det og har haft Medfølelse med de Enker, som — det kunde vi vel nok blive enige om — af og til kunne være stillede saaledes, at de kunne trænge til Hjælp. I Almindelighed ere Apotekerne vel ikke saa uheldigt stillede, men naturligvis undtagelsesvis vil der ogsaa kunne træffes Nød blandt disse Folk.

Justitsministeren (Goos): Det foreliggende Lovforslag stemmer i visse Hovedretninger med det Lovforslag, som paa Grundlag af den Beretning, der blev afgiven af en af sagkyndige sammensat Kommission, blev fremsat i Tinget i 1896—97; jeg ved ikke, om det er fremkommet tidligere. Det svarer navnlig til §§ 7, 8 og 12. Det er altsaa, set i Belysning af dette ældre Regeringsforslag, et Brudstykke af den Ordning, som „Forslag til Lov indeholdende nogle Apotekerne og Apotekdriften vedrørende Bestemmelser“ tilsigtede. Jeg skal erkende, at det naturligvis er muligt at udtage af et saadant hele nogle Bestemmelser og ordne dem for sig selv, og jeg kan derfor i og for sig ikke have noget imod Forslagsstillerens Tanke. Regeringsforslaget fra 1896—97 var ikke paa den Maade et systematisk hele, at man ikke kan tænke sig, og ogsaa udføre det, at tage enkelte Sider af Forholdet frem til Behandling og Ordning. Det gør jo dette

Lovforslag med Hensyn til det Tilfælde, at en Apoteker med personligt Privilegium dør og efterlader sig Enke. Jeg tror imidlertid, at det Brudstykke, man kan tage af den i sin Tid tilsigtede større Ordning, maatte blive noget mere omfattende. Det kunde ikke angaa det Tilfælde alene, at en Apoteker med personligt Privilegium dør og efterlader sig Enke, man maatte nødvendigvis komme ind paa overhovedet at give Regler for det Tilfælde, at en Apoteker med personligt Privilegium dør, hvad enten han efterlader sig Enke eller ikke. Her sayne vi nemlig Regler for, hvorledes der skal forholdes i en vis Overgangstid, og vi sayne andre Regler og have altsaa maattet hjælpe os med Afgørelser i de konkrete Tilfælde efter Omstændighederne. Man kunde f. Eks. fra Administrationens Side trænge til at have Regler ogsaa for det Tilfælde, at en Apoteker med personligt Privilegium gaar Fallit. Altsaa disse Tilfælde maatte nødvendigvis tages med, naar man vil løse det Spørgsmaal, hvordan det gaar med personlige Apotekerprivilegier under saadanne særlige Omstændigheder. Dette Kompleks kunde meget godt undtages og ordnes for sig selv, og hvis altsaa Tinget vil fremme Lovforslaget, vilde jeg meget henstille, at man udvidede Rammen for det saa meget, at man fik faste Regler for, hvorledes det skal gaa med et personligt Privilegium, naar Apotekeren gaar fallit eller dør.

Med Hensyn til dette sidste Tilfælde er der to Omstændigheder, som blive af væsentlig Betydning: Om Arvingerne vedgaa Gælden efter hans Død eller de fragaa Gælden. Der maa nødvendigvis være forskellige Regler for disse to Forudsætninger, og det ligger saa meget nærmere at udvide Rammen i alt Fald til disse Tilfælde — hvad der kan gøres ved en enkelt Paragrafs Forudskikkelse — som navnlig det tredje Stykke i Forslagets § 1: „Boet er dog berettiget og forpligtiget til, ved en af Justitsministeriet godkendt ansvarlig Bestyrer, at fortsætte Apotekets Drift i 6 Maaneder“, jo i Regeringsforslaget netop er en almindelig Bestemmelse og ikke blot handler om det Tilfælde alene — hvad det fornuftigvis ikke kunde — at Apotekeren efterlader sig en Enke. Det er denne Bestemmelse, der maatte flyttes op og bringes i en anden Sammenhæng for at blive fuld forstaaelig, og det saa meget mere, som man ellers ved en bogstavelig Fortolkning af Forslaget, som det nu foreligger, vilde kunne tænke sig, at en Enke paa en Gang fortsatte Apotekets Drift i 6